

PENELOPI DELTA

Basmul fără nume

Traducere din limba greacă
Andreea Macra

editura
Σοφία

București

Pădurea

Când Regele Înțelept, ajuns la bătrânețe, a priceput că i se apropia sfârșitul, îl chemă la sine pe fiul său, Prințul Nătăfleț, și-i spuse:

– Fiule, gata cu joaca și petrecerile! A sosit vremea să te așezi și tu la casa ta și să iei în mâini frâiele stăpânirii. Eu unul am făcut tot ce mi-a stat în putință. De-acum, ia aminte și încearcă să chivernisești ca un bun rege.

Și îl trimise pe Marele-Sfetnic în regatul vecin, spre a cere mâna tinerei Prințese Aiurita pentru fiul său Nătăflețul, Prințul moștenitor al coroanei Regatului Fără-Noroc.

Ceremoniile de nuntă se petrecură cu mare fast și veselie. Câteva zile mai târziu, după ce își binecuvântă copiii, Regele Înțelept își dădu sufletul în mâna Domnului. La scurt timp avu loc încoronarea Prințului Nătăfleț.

Toate erau numai lapte și miere pentru tânăra pereche. Monedele de aur zburau din cuferele împărătești ale vistieriei bătrânului Rege Înțelept. Cetăți fortificate și pline de soldați stră-

juiau Regatul. Palatul strălucitor, zidit pe vârful unui munte împădurit, câștigase inima poporului, iar supușii săi se bucurau de toate, fără a purta grija zilei de mâine. Drumuri largi și bine pietruite uneau Regatul Fără-Noroc cu celelalte regate învecinate. Pretutindeni domneau belșugul și voia bună, huzurul și buna-dispoziție.

Oriunde și-ar fi îndreptat privirea tânărul Rege, de sus, din turnul cel mai înalt al palatului, vedea nesfârșite ogoare semănate, văi și vâlcele înverzite, câmpii și sate cu case de o rară frumusețe, munți acoperiți de păduri și livezi înfrunzite și înmugurite. Nenumărate turme de oi și capre pășteau alături de cirezile de vaci, iar țărani lucrau pământul ca furnicile, mulgeau vittele, tundeau oile și nu încetau să se ducă prin țară cu mieii, iezii și roadele, pentru negoț.

Așa se scurseră mulți ani. Cu trecerea timpului, părul Regelui a prins a încărunți și a se rări, frumusețea Reginei se ofili, și întregul chip al preafrumosului regat se schimbă. Peste tot se înstăpâni pustiirea.

Câmpiile nesfârșite erau acum sterpe, fără rod, întinzându-se până la hotarele regatului; doar ruinele mai aminteau despre locurile în care, cândva, se înălțau mândre și misterioase cetățile Regelui Înțelept. Din loc în loc, câte o cocioabă dărăpănată părea să mai schimbe ceva din monotonia câmpiei pustii. Vegetația sălbatică și bolovani acoperiseră dealurile, și drumurile pără-

ginite se pierdeau printre spini. Șuierând cu asprime printre stânci, vântul nu înceta să spună povestea mărețului regat și starea lui jalnică de acum.

Doar pădurile dese mai rămăseseră la locul lor, uitate și necutreierate de picior de om, tăinuind în frunzișul des un întreg univers al fluturilor, găzelor și albinelor, care se bucurau nestingerite de florile sălbatice și parfumate. O sumedenie de frăguțe erau în floare și își împleteau rodul cu murele, iar fructele lor se treceau și cădeau în tină, neculese de nimeni.

Potecile, care altădată se zăreau printre copaci, s-au șters fără urmă, fiindcă nici un om nu mai umbla pe ele. Foioasele și brazii uitaseră atât de mult chipul omenesc, încât se stârni un mare freamăt printre ele și tare se mai legănară și murmurară temător când, într-o zi, se așeză la umbra ramurilor un copilandru. Cu niște ochi căprui, adânci și visători, se tot oprea, contemplând la fiecare pas ba câte o floare, ba câte o găză, cu admirație și uimire, de parcă atunci le vedea pentru prima oară.

– Ce făptură să fie aceasta? întrebă speriat un arbore de mastică, strângându-și frunzele de frică să nu-l zărească băiețandru.

– Cine știe?! răspunse pinul. Probabil este o altă specie de cerb.

Un plop din apropiere și-a aplecat mândru coroana, ca să vadă mai bine cine era acel trecător.

– Cerb?!... rosti el într-o revărsare de răs, și i se întoarseră, pe rând, pe dos, toate frunzulițele, ca niște bănuți.

Pentru o clipă, din verde ce era... se făcu ca argintul:

– Visezi! Cerbul are patru picioare. Acesta, nu vedeți, are doar două!

– Dar ce animal să fie acesta? se neliniști o tufă de mur. Ne este oare inamic?! Nu care cumva să-mi mănânce noul veșmânt și să mă găsească vara despuiată!

– Nu fiți naivi, prieteni! interveni bătrânul platan. Acesta nu este un animal și nici nu mănâncă frunze. Au trecut mulți ani de când nu a mai venit pe aici o astfel de făptură. Dar îmi amintesc că a fost o vreme când pădurea noastră era mereu cercetată de semenii lui. Ei..., vremuri binecuvântate, când oamenii strângeau mierea albinelor, căpșunile, frăguțele și murele...

– Cum? strigară frăguțele, lipindu-se de rădăcinile bătrânului platan. Nu cumva este om?

– Bineînțeles că este om! încuviință bătrânul platan cu blândețe.

Iar plopul murmură:

– Da, cu siguranță este om! Îmi amintesc că am văzut astfel de ființe în tinerețe.

Arborele de mastică, curios, își întinse ramurile ca să îl vadă.

– Cum?! se miră stejarul mândru. Dar ce cauță în regatul nostru?

Și atunci toți copacii s-au aplecat ca să-l vadă pe *omul* care trecea. Era un băiat plăpând, de până-n șaisprezece ani. Veșmântul lui de aur și mătase era plin de găuri în coate și genunchi. Iar panglicile aurii care-i legau sandalele erau zdrențuite și prinse cu noduri grosolane. Se întinse la rădăcina platanului, privi îndeaproape fragii încărcăți cu frăguțe de un roșu aprins, le culese și le mănăcă, apoi își puse mâinile sub cap și adormi. Și dormi atât de adânc, că nu a mai auzit șoapta copacilor, nici susurul pârâului care curgea alături, nici fluieratul mierlei zburând din ram în ram și povestind copacilor o sumedenie de istorisiri ciudate.

– E fiul Regelui! anunță bătrânul platan. De necrezut așa ceva! Voi nu vedeți că-i în picioarele goale și are hainele ponosite?!

– Crede-mă pe cuvânt! spuse mierla. Ascultă la mine, fiindcă zbor pe la ferestrele palatului și știu ce se întâmplă acolo.

– Dar de ce nu-și schimbă hainele astea zdrențuite? întrebă pinul intrigat.

– Fiindcă n-are altele, răspuse mierla.

– Cum se poate una ca asta, doar e fiul Regelui! zise cimbrul de câmp, lăsându-și florile în seama albinei care îl bâzâia, tot căutând un loc în care să se așeze și să-i soarbă nectarul.

– Ce tot spui? fluieră mierla. Nu cumva crezi că Regele are ceva în plus față de un cioban? Sau de-un barcagiu?

– Ei! Spui lucruri nemaiauzite! murmură masticul, care nu era convins deloc.

– Credeți-o totuși! insistă albina, dereticând în jurul ei. Spune adevărul mierla! Și Regele poartă astfel de haine zdrențăroase. Iar dacă le-ați vedea pe prințese, chiar v-ați îngrozi!

– De ce? a întrebat fragul.

Atunci mierla zbură aproape de el și șopti:

– Fiindcă pe sub haine nu au nici măcar cămașă!

Și izbucni în râs, fără să-și dea seama că era prea aproape de urechea Prințului.

Atunci băiatul se trezi și se scutură surprins.

Mierla se sperie și zbură departe, iar albina se ascunde între frunzele masticului; copacii își înălțară coroanele, făcând pe neștiutorii, ca și cum n-ar fi observat nimic.

Deja se înserase. Prințul se ridică și își continuă drumul. Ieși din pădure, trecu de pășunea stearpă și, îndreptându-se către palat cu pași grăbiți, urcă muntele, sărind printre bolovani și dâmburi de pământ, ca o căprioară.

